

brydelse) — et Flertal i dette Udvalg. Det er rigtigt nok; men Sagen er jo, at Valgdagen blev vedtagen her i Tinget med 57 Stemmer mod 37, og at Valgdagen som Fridag den Gang blev vedtagen i en langt strengere Form, end Talen er om her. Da lød det saaledes, at paa de Dage, da der skal foretages Valg til Folketinget eller de valgberettigede skulle vælge Valgmænd til Landstinget, gælder Forbudet hele Dagen, indtil Afstemningen er sluttet. Nu foreligger her et Forslag, som ganske vist kan siges at være vagt i sit Indhold, men som jo ogsaa er langt mere lempeligt end det, man den Gang stemte for. Det skulde derfor undre mig noget, om de Folk, som i Fjor vare med til at stemme for den Sag, naagtet ganske de samme Forhold forelaa i Fjor som i Aar, i Aar kunne tage et andet Stede, naar der ikke foreligger særlige udenfor Sagen liggende Grunde. Man kunde i Fjor have faaet Loven, hvis man havde ladet Spørgsmaalet om Valgdagen ligge. Den Gang valgte Folketinget at fastholde sit Standpunkt i det Spørgsmaal. Hvad er nu Anledningen til, at man i Aar ikke vil vedtage dette? Hvilken Grund kan der gives til, at man ikke mere vil staa paa det Standpunkt? Hvad er det for Grunde i selve Sagen, hvorpaa man vil støtte det? Det gad jeg nok vide. Naar de ikke ligge der, maa de ligge et andet Sted, men det skal jeg ikke komme ind paa. Det glæder mig at høre den aabne Anerkendelse, som er kommen fra flere ærede Medlemmer af, at denne Lov ikke er nogen kirkelig Lov, at man ikke kunde gøre den dertil, blandt andet fordi Sufferroearbejderne skulle arbejde om Søndagen. Det glæder mig højest, at saadant er blevet udtalt, thi saa veed jeg, at det ikke er Folketingets Standpunkt at holde paa, at dette skulde være en kirkelig Lov, og det vilde jo ogsaa være underligt, om Aftensdagen som for et Par Aar siden holdt Møde paa første Paaskefestdag om meget verbale Spørgsmaal, og som vistnok vil komme til at sidde her endnu en Paaskefestdag for at behandle Ol og andre meget verdslige Ting, skulde tage det Hensyn.

Justitsministeren (Mellermann): Jeg finder mig foranlediget til i Anledning af de Bemærkninger, som ere fremkomne dels fra den sidste ærede Taler og dels fra det ærede Medlem for Bøje Amtis 2den Valgkreds (Berg), at gøre opmærksom paa, at denne Sags historiske Udvikling er jo, at der har været Tale om et Tillæg til Lov om Helligdagsfreden af 7de April 1876. Under den Titel har Lovforslaget været forelagt her i dette

Ting mange Gange, og under den Titel har man behandlet det lige til nu. Det er ikke alene et blot formelt Spørgsmaal om Titelen, det her drejer sig om; men Loven er i Virkeligheden en Udbygning paa Helligdagsloven af 7de April 1876; den forudsætter jo denne og støtter sig til den helt igennem. Var det Meningen, at man vilde løsrive dette Lovforslag ganske fra Loven om Helligdagsfriheden og gøre det til en Lov om Arbejdsfrihed indenfor snævrere eller videre Grænser, saa burde man for længe siden have givet det et Udtryk ved enten at forfaste Loven, da den fremkom som Tillæg til Helligdagsloven, eller omredigere det hele saaledes, at det blev et Lovforslag, som kunde staa paa egne Ben, om jeg saa maa udtrykke mig, og som ikke behøvede at træde frem som et Tillæg til Helligdagsloven af 7de April 1876. Det har man ikke gjort i de mange Aar; den Sag har været til Behandling her, det er først stet i Dag. Det forekommer mig, som om man nu i den 11te Time af denne Lovs Behandling kommer tilbage til dette Spørgsmaal. Det er først nu i Dag stet. Naar man nu vil tale saa stærkt om, hvad der skulde være foregaaet, som skulde bevirke en Forandring, saa maa jeg paa det bestemteste hævde, at Forandringen ikke er saa stor; thi det er vel sandt, at der her i Thinget blev vedtaget, at Bestemmelsen om Valgdagen skulde blive staaende i Lovforslaget; men da den var bleven forandret i Landstinget og kom tilbage til Folketinget, som Sagen ikke til Behandling, og det blev ikke prøvet ved en Afstemning, om man ikke maatte af Hensyn til, at denne Bestemmelse var ugenneførlig i Landstinget, vilde lade den falde og tage Loven med de Fordele, den i øvrigt frembød. Det kom stet ikke til nogen Afgørelse. Det er en Misforstaaelse, naar man siger, at det blev afgjort i den modsatte Retning her i Tinget i forrige Samling, det blev det ikke. Jeg maa gentage, hvad jeg udtalte ved Sagens første Behandling for mit Bedkommende, at der ingen Aftaler foreligger om denne Sags Fremme fra min Side. Det, som har givet mig Haab om, at man vil indtage et noget andet Standpunkt overfor denne Sag i dette Ting, et Standpunkt, som gjorde det muligt, at Loven kunde komme ud, er kun det for alle Mennesker bekendte Faktum, at man i Landstinget forfastede de Vædringsforslag — eller ialtfald nogle lignende som dem, der findes her fra forskellige ærede Medlemmer, og at ikke blot Højre var med dertil, men ogsaa en Del af Landstinget, som plejer at stemme sammen med Oppositionen. Det er denne Gud og Hvermand bekendte Omstændighed, der har givet mig Haab om, at man